

INFO

V neděli 15. května
v 15.00 hod. bude poutní
mše sv. v Šemanovicích.

V neděli 15. května
nebude večerní mše sv.
v kostele sv. Ludmily.

Opakování – matka moudrosti

Než nás Pán odvolá z tohoto světa, máme dorůst do moudrosti. A to nejednak než ve stálém hledání osobního vztahu k Bohu. V tom nám pomáhá časté čtení Bible. Před 50-60ti lety se „studoval“ hlavně katechizmus, protože Bible musí mít výklad. V současné době všichni křesťané mají možnost Bibli znát. Je dost příležitostí – rádio Proglas, televize Noe, hodnotné knihy. Při čtení Starého Zákona dostane člověk návod na správný život. Nový Zákon dovrší hlavní Boží přikázání „Miluj svého Boha nadevše a bližního jako sám sebe“.

Katechizmus Katolické Církve je důležité stále opakovat. Využijme možnosti ke „studiu“ každé úterý v 17.45 hodin na faře.

J.G.

„Confuens”

Regionální muzeum Mělník si dovoluje vyzvat farníky Římskokatolické farnosti na Mělníce k účasti při přípravě 8. čísla „Confuens – Vlastivědného sborníku Mělnicka“. Toto číslo vyjde ve druhém pololetí příštího roku a bude zaměřeno na církevní dějiny okresu ve 20. století. Redakce ráda přijme např. Vaše vzpomínky na život s Bohem v průběhu minulého století charakterizovaného mj. sekularizací a pronásledováním. O případném otištění příspěvku ve sborníku rozhodne jeho redakční rada. S přáním Božího požehnání a s prosbou o modlitbu

Mgr. Lukáš Snopek, historik muzea
E-mail: snopek@muzeum-melnik.cz,
tel.: 315 630 926



Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

POŘAD BOHOSLUŽEB VELIKONOCE 2011

Úterý - 19. dubna

17.00 - mše sv. v kostele sv. Ludmily. Nebude biblická hodina!

Středa - 20. dubna

7.30 - mše sv. v kostele sv. Ludmily.

10.00 - mše sv. v Domově důchodců.

Zelený čtvrtek - 21. dubna

18.00 - mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Velký pátek - 22. dubna

10.00 - Křížová cesta v Liběchově. Začátek u kostela.

18.00 - Liturgie v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Bílá sobota - 23. dubna

Od 10.00 do 12.00 a od 14.00 do 18.00 adorace Nejsv. Svátosti.

Od 10.00 do 12.00 příležitost ke sv. zpovědi.

19.00 - Velikonoční vigilie. Začátek před kostelem sv. Petra a Pavla.
Prosíme, přineste si s sebou svíce!

Boží hod velikonoční - 24. dubna

8.00 - mše sv. v kostele na Pšovce

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku

9.30 - mše sv. v kostele ve Vysoké

11.00 - mše sv. kostele v Záboří

Večerní mše sv. v kostele sv. Ludmily nebude.

Velikonoční pondělí - 25. dubna

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku.

Úterý po Velikonocích - 26. dubna

Mše sv. a katechetická hodina nebude!



Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

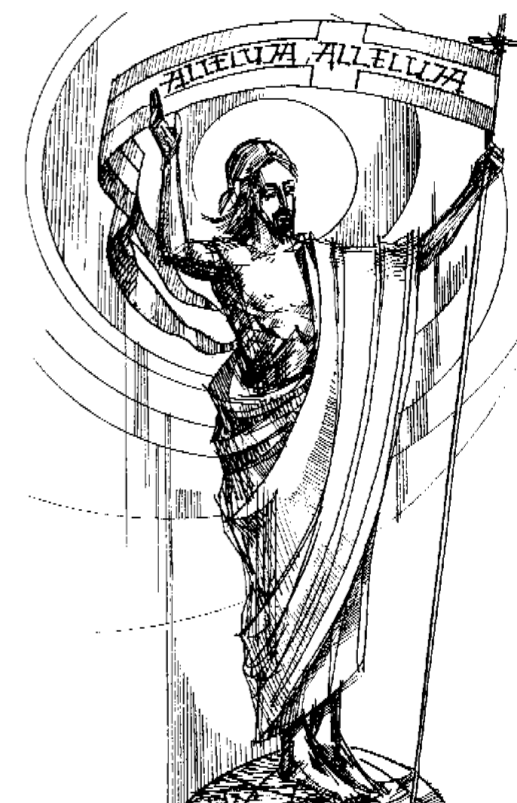
Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

SV. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
VELIKONOCE - KVĚTEN 2011



Milí farníci,

slavíme Velikonoce!
Ježíš byl vzkříšen!

Nezůstal v zajetí smrti.
Žije v Boží slávě.

Zde je základ naší naděje:
I naše bída a křehkost
může být proměněna,
naš život dospěje
ke konečnému zdaru,
až vyústí smrtí
do Boží slávy.

Přejeme Vám dobře prožité
Velikonoční svátky.

P. Jacek a P. Mirek.

Bratři, nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Za to, že jste zachráněni, máte co děkovat Boží dobrotě. Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Té záchrany docházíte z Boží dobroty skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to Boží dar! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

Ef 2,4-10)

VELIKONOCE V OTÁZKÁCH A ODPOVĚDÍCH

PROČ SE VELIKONOCE SLAVÍ PŘI PRVNÍM JARNÍM ÚPLŇKU?

Slavení Velikonoc se odvozuje z židovské tradice. Ta byla spojena se dvěma svátků, které souvisejí s obnovou přírody. Prvním z nich byl svátek pastevecký - na jaře se rodí nová zvířata. Druhým byl svátek zemědělský, který je spojen s nekvašenými chleby a pálením prvního snopu úrody. Pro pastevce i zemědělce byl první jarní úplňk začátkem nového roku, a tedy i nového života. Židé pak před cca 3500 lety dali svátku jara nový význam svátkem Paschy: oslavou vyvedení židovského národa z egyptského otroctví. Současný význam pak Velikonoce dostaly Kristovou smrtí a zmrtvýchvstáním přede dvěma tisíci lety: láska a život jsou silnější než smrt. Hrob není konečnou stanicí života. Pouta, která brání našemu životu, se rozvazují. Skrze vzkříšení objevujeme nový život.

PROČ JSOU VELIKONOCE NEJVÝZNAMNĚJŠÍM KŘESTANSKÝM SVÁTKEM?

Protože je to svátek toho největšího tajemství křesťanského života - tajemství Boží lásky, která se projevuje v tom, že Ježíš Kristus jako Boží Syn pro nás dává svůj život a tento život mu je vrácen ve zcela nové podobě a v úplně jiné dimenzi. Z toho pro nás plyne jistota, že Bůh má každou lidskou situaci v ruce a pokud je člověk ochoten mu ji nabídnout, Bůh ji může proměnit.

PROČ SE NĚKTEŘÍ LIDÉ NA VELIKONOCE NETĚŠÍ TAK JAKO NA VÁNOCE?

Vánoce - na rozdíl od Velikonoc - jsou dnes spojeny s rodinnou tradicí pohody, obdarování, lidské štědrosti, dělení se s druhými lidmi. Je v nich podstatně zdůrazněná rovina horizontální (mezilidská). Velikonoce nás však mnohem víc soustřeďují na to, co Bůh dělá pro člověka - mají vertikální rozměr. A to je pro člověka mnohdy méně „uchopitelné“, a tudíž náročnější, protože to od něj mnohem víc žádá. Velikonoce jsou ale ze své podstaty svátky neuvěřitelné radosti a volného vydechnutí.

MŮŽE PŘÍBĚH VELIKONOC NĚČÍM OSLOVOVAT I DNEŠNÍHO ČLOVĚKA?

Všechny ty události mají hlubokou lidskou dimenzi. Týká se to každého z nás. S každou postavou se člověk může identifikovat - v každé té postavě může člověk nalézt sám sebe. Jan je samozřejmě výrazem naší touhy po Ježíšově blízkosti i Ježíšova příklonu k člověku; Jidáš je kusem nás, když zrazujeme druhé, když zrazujeme Boha, když zrazujeme sebe; Petr je ten, který nahlíží svoji slabost, který je schopen této slabosti v dané chvíli nejenom litovat, ale uvědomit si její důsledky, a který najednou vidí své jednání a život v úplně novém světle.

Tak bychom mohli pokračovat, protože tyto situace se v našem životě opakují. Můžeme jít s Ježíšem Křížovou cestou, vždyť každý z nás má za sebou nějaký příběh utrpení způsobeného druhými lidmi, nesmyslností, ztrátou naděje, toho strašného smutku, že nevidí Boha. Když Ježíš volá na kříži „Bože můj, proč jsi mě opustil?“, je to výraz toho, co každý z nás přece zná, když se potácí, když není schopen svoji situaci zvládnout a když má pocit, že ho Bůh opustil.

Příběh Velikonoc - velikonoční jitro

Ze svého lůžka viděla Marie okno v temné světnici jen jako šedivý čtverec. Tím oknem bylo nyní slyšet první zakokrhání kohouta a napovědělo jí, že už svítá. Málo spala. Ted' se rychle oblékla a vyběhla do liduprázdné ulice s těžkým košem koření v ruce. Ulice nebyla úplně prázdná. Jiná Marie, Marie z Magdaly, už na ni čekala jako mlhavý stín u dveří. Spolu se vydaly do Josefovy zahrady, aby dokončily poslední přípravy pro Ježíšův pohřeb, které musely kvůli sobotě přerušit. V době, kdy došly k městské bráně, už na obzoru svítalo. Nikoho nepotkaly a to jim dělalo starost, protože si

vzpomněly na veliký balvan u vchodu do hrobky. Potřebovaly silné muže, kteří by ho odvalili. Koho najdou tak časně? Prošly bránou města a octly se v Josefově zahradě. Ukázal se první paprsek slunce a z toho poznaly, že už je opravdu den - podle jejich počítání třetí den od té doby, co byl Ježíš usmrčen. A považte! Naproti nim zela černá díra, otevřený vchod do hrobky! Nebyl uzavřen balvanem, jak ho tu nechali. Dvě ženy hleděly na sebe s vytřeštěnýma očima. Zmocnila se jich úzkost, leknutí. Po chvíli váhání se rozhodly vejít do hrobky. Ležela tam lněná plátina a složená rouška, do které byla ovinuta Ježíšova hlava. Ale jinak byl hrob prázdný. Tělo bylo pryč.

Později se dověděly, že mnohem časněji, dokud ještě spaly, přišel Pánův anděl z nebe k hrobu, kam Ježíše pochovali. Země se otřásla, anděl odvalil kámen a posadil se na něj. Pečeť byla zlomena, hlídkující vojáci se třáslí strachem. Nejdříve klesli k zemi jako mrtví. Potom si zakryli oči, protože je oslepovala zář anděla. Pak před ním jednoduše utekli do města.

Anděl tam ještě byl, když přišly ženy. Spatřily jej, mladého muže v bílých šatech, se zářící tváří, skoro hned, když zjistily, že je hrob prázdný. „Nebojte se,“ řekl anděl. „Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde - vstal, jak řekl. Vzpomeňte si, co vám pověděl, když byl ještě v Galileji - že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí a ukřižován a že musí vstát třetího dne.“

Ženy si vzpomněly, že je to tak, jak říká anděl. „Rychle jděte,“ pokračoval vlídně anděl, „a povězte jeho učedníkům, že vstal z mrtvých. Jde před vámi do Galileje. Tam ho uvidíte.“ Ženy se obrátily, naplň s radostí, naplň se strachem, a běžely, seč mohly, do Jeruzaléma, aby sdělily Petrovi a ostatním nejúžasnější zprávu, jakou si mohly představit. Andělova slova jim ještě zněla v uších, když spěchaly domů za tohoto velikonočního úsvitu. „Není zde - vstal, vstal, vstal - jak předpověděl.“

(Podle evangelia sv. Matouše, kap. 28, sv. Marka, kap. 16, sv. Lukáše, kap. 24, sv. Jana, kap. 20)

Mariánská úcta

V souladu s dogmatickou konstitucí *Lumen gentium*, která v VIII. kapitole má v úmyslu osvětlit „... jak úlohu Marie v tajemství vtěleného Slova a jeho tajemného těla, tak povinnosti vykoupených lidí vůči Bohorodičce“, bych rád nabídl v těchto katechezích podstatné shrnutí víry církve v Marii, podobně jako Koncil však chci zároveň potvrdit, že nemám v úmyslu „předložit úplnou nauku o Marii, ani dát rozhodnutí v otázkách, které ještě nebyly od teologů dostatečně objasněny“.

Mým úmyslem je především vyložit „úlohu Marie v tajemství vtěleného Slova a jeho mystického těla“, vrátit se k údajům Písma a apoštolské tradice a zohlednit vývoj oficiálního učení církve až po naši dobu.

Kromě toho je role Marie v dějinách spásy těsně spjata s tajemstvím Krista a církve, a proto neoponechám stranou pozornosti ani tyto podstatné vztahy, jejichž ohromné, nevyčerpatelné bohatství vystává, příkládáme-li mariánskému učení náležitě místo. Bádání o tajemství matky Páně je opravdu velmi rozsáhlé a v průběhu staletí zaměstnávalo mnoho pastýřů a teologů. Někteří, ve snaze vyzvednout hlavní aspekty mariologie, ji pojednávali společně s kristologií či eklesiologií. Avšak zvážíme-li vztah Marie ke všem tajemstvím víry, přeci jen je na místě oddělené pojednání, které ve světle Bible a církevní tradice zdůrazní její osobu a její úlohu v dějinách spásy.

Kromě toho se v souladu s výroky Koncilu zdá nezbytným „objasnit povinnosti vykoupených lidí k Bohorodičce, matce Kristově a matce lidí, hlavně věřících“.

Neboť role, která jí byla přisouzena podle Božího plánu spásy, vyžaduje od křesťanů kromě pouhého přijetí a respektování také konkrétní počínání, kterým se do života přenášejí evangelní postoje Marie, jež je pro církev vzorem ve víře a svatosti. Matka Boží je proto určena k tomu, aby zvláštním způsobem ovlivňovala modlitbu věřících. Dokonce liturgie církve přiznává Marii významné místo v uctívání i v životě každého věřícího.

Je třeba zdůraznit, že mariánské učení a mariánská úcta nejsou plodem sentimentality. Tajemství Marie je zjevená pravda, jež se vnucuje rozumu věřících a jež od vykonavatelů badatelské a učitelské úlohy v církvi vyžaduje neméně důkladnou metodickou, věroučnou reflexi než jiné teologické otázky.



Je třeba zdůraznit, že mariánské učení a mariánská úcta nejsou plodem sentimentality. Tajemství Marie je zjevená pravda, jež se vnucuje rozumu věřících a jež od vykonavatelů badatelské a učitelské úlohy v církvi vyžaduje neméně důkladnou metodickou, věroučnou reflexi než jiné teologické otázky.

Ostatně samotný Ježíš své současníky vyzýval, aby se při pozorování Matky nenechali strhnout entusiasmem, neboť v Marii oceňoval především blahoslavenou, která slyší Boží slovo a zachovává je (*srovnej Lk 11,28*). Abychom porozuměli Ježíšově matce a jejímu přínosu k dílu spásy, nemá nás vést jen náklonnost, ale především světlo Ducha.

S ohledem na potřebu zachovávat v učení o Marii a v jejím uctívání míru a vyváženost, vybízí Koncil výslovně teology a hlasatele Božího slova, „aby se zdrželi ...nesprávného přepínání“.

Takové přepínání vychází od zastánců radikálního požadavku, aby všechna výsostná práva Kristova a veškerá charismata církve byla systematicky vztahována také k Marii. Naopak je nutné v mariánském učení vždy zachovávat nekonečný rozdíl, který existuje mezi lidskou osobou Mariinou a božskou osobou Ježíšovou. Přiznávání „maxima“ Marii se nesmí stát normou mariologie. Ta musí vždy vycházet ze svědectví zvěstování o darech, jež Bůh Panně udělil na základě jejího mimořádného poslání.

Obdobně koncil vybízí teology a hlasatele „aby se zdrželipříliš úzkého hlediska“, to znamená nebezpečí ukrácení, jež se může projevovat v učitelských postojích, exegetických výkladech a ve způsobech uctívání, jejichž cílem je zmenšit či téměř vymazat význam Marie v dějinách spásy, její věčné panenství a její svatost.

Takových extrémních pozic se lze vždy vyvarovat s pomocí věrohodné a opravdové věrnosti zvěstované pravdě, jak je vyjádřena v Písmu a v apoštolské tradici /apoštolském předání/.

Koncil sám nabízí kritérium, které dovoluje jasně vidět pravé učení o Marii, „která má po Kristu ve svaté církvi místo nejvyšší a zároveň nám nejbližší“.

Místo nejvyšší: musíme odhalit tuto výsost, která Marii náleží v tajemství spásy. Ale vždy jde o povolání zcela vztahované ke Kristu.

Místo nám nejbližší: vzor a přímluva Marie náš život hluboce ovlivňují. Ale musíme se sebe samých ptát, nakolik se snažíme jí být nablízku. Celá pedagogika dějin spásy nás vede k tomu, abychom hleděli na Pannu. Křesťanská askeze všech dob nás vyzývá, abychom ji přijímali jako dokonalý vzor přitakání Boží vůli. Jako vyvolený vzor svatosti předchází Marie věřící na cestě do nebeské říše.

Skrze svoji blízkost věcem našeho všedního života nás Marie podporuje v našich zkouškách, dodává nám odvahy v obtížích a stále nás odkazuje k cíli věčné spásy. Tak se stále jasněji zvyrazňuje její mateřská role: jako matka svého syna Ježíše, jako laskavá a pozorná matka každého z nás, kterým ji světil Spasitel na kříži, abychom ji jako děti ve víře přijali.

Jan Pavel II.